

Претходна збирка песама на српском језику овога песника, *У цркви Троја*, примљена је као антиратни крик, један од првих током протеклих злосрећних година. И у песмама у вашим рукама још одјекује тај поетски обликовани крик, али донекле меланхоличнији, са истукством новоизнађених љубави и страсти као уточиштем. Тада пуном снагом осећамо колико поетски став према свету може бити племенити став и у којој мери гарантује достојанство нашег опстанка у свету у коме све ради на катастрофи.

Понекад нам се чини да је Крду песник који двапут пише своје песме, и то не само зато што се оне појављују и на румунском и на српском језику, него што су изнутра двапут проживљене, што у њиховим фигурама увек делују најмање две могућности, два пута. Пут дана и пут ноћи. Пут непресушне ведрине и пут тамне клонулости. С једне стране, експлозија надреалистичких слика и узнемирујућих метафора, али с друге, и у исти мах, дубока сета која штеди на језику и тражи реч, једину, кадру да каже највише, да рекне све. Двострукост песама Петра Крдуа је попут распећа, подједнако за писца и за читаоца. Ту постоји ритам у ритму. А за муке тог особеног распећа, спасење је опет тамо где се распињање изриче, у самим песмама. Љубичасто масцило је лековито дело, и настаје једном и никада више, па чак и када се његово обећање вечно обнавља.